

פרשת במדבר וחג השבועות
ה' סיון תשפ"ה - אבות ו'
שנה כ"ד גליון אלף רי"ד
זמני כניסת ויציאת השבת

ה'ס"ה	מוצ"ש	ר"ת
7:19	8:24	בני ברק
7:03	8:21	ירושלים
8:02	9:21	באר פארק
9:33		

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

גליון מיוחד

על הר סיני

מכ"ק מרן אדמו"ר
הקוה"ט זיע"א

ענין שכפה עליהם הר כגיגית

איתא במדרש (ע"פ ה' איש מלחמה)
ביום נדמה להם כאיש גיבור בחור
מלחמה, ובסיני נדמה להם כזקן מלא
רחמים.

יש לבאר הענין בזה כי בעת מתן
תורה כאשר כל העולם חל מפני הדר
גאונו ית', ובריות בראשית חרדו
ממך בהגלותך מלכנו על הר סיני
ללמד לעמך תורה ומצוות, וכמ"ש
ויחרד כל העם אשר במחנה וגו'
ויראה העם ויגעו ויעמדו מרחוק,
לכן עודדם השי"ת וחיזק את רוחם
לבלי יפלו ח"ו, ונראה אליהם כזקן
מלא רחמים,

להורות נתן בזה שהא-ל מלא רחמים
ורחמיו על כל מעשיו, סובל וצופה
לרשע וחפץ בהצדקו ולרחמיו אין
שעור ועד אין חקר, ואם תאמר אם
כן למה כפה עליהם הר כגיגית ואמר
להם אם לא פה תהא וכו' שזהו בבחי'
דין,

י"ל על פי מעשה שהיה אצל הרה"ק
ב' הבית אהרן מקארלין זי"ע אשר
ציוה לשני אברכים ללמוד בספר
הקדוש ראשית חכמה שער היראה
(בעניני שר ופושט) ולאחר ג' חדשים
חזרו אליו, האחד היו פניו כבושות
בקרקע מרוב אימה ופחד, והשני לא
נתפעל כל כך ממה שלמד בספר
ראשית חכמה,

ויהי כאשר נכנס הראשון אצל הבית
אהרן, חיזקו ועודדו ואמר לו אל
תשכח כי חסדי ה' כי לא תמנו כי לא
כלו רחמיו, מצינו בגמ' (שבת פט:)
דאמר יצחק אבינו ע"ה להקב"ה
פלא עלי ופלא עלך וכו', ויצא
החסיד שמח וטוב לב.

ברם השני כשנכנס אצל רבו הב"א
אמר לו, ידוע תדע כי כל מה שראית
כתוב בר"ח אין כל זה אלא כהתחלה
לכל הפורענות והעונשין בבית דין
של מעלה, ותיכף נתלבש בחיל
ורעדה מאימת הדין ע"כ,

המשך בעמ' ג'

שיחות קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

מה היה חסר הענין ולמה היה צורך
לכפות עליהם הר כגיגית

בפשטות, שאפי' שיהיה קשה,
אז ג"כ יש צריך תמיד להכפיף
עצמו לתומ"צ להשי"ת, באמת
בשמחה ובטוב לבב מרוב כל,
להתעוררות בתשובה צו שטייגען. עם ישראל בכל
דור ודור, הם שומרי תורה ומצוות, וכולם עוסקים
בעבודת השי"ת ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ
תפארת גדולה ועטרת ישועה.

אומרים בשם הרה"ק ר' משה מקוברין זי"ע
שכשחישב את כל ימיו אמר, "מילא הזמן שהיה קל
לעבוד את ה' מהיכי תיתי, אבל אלו הזמנים שהיו
קשים בעבודת ה' תורה שנלמדה באף", על אף
שאצלו תמיד היה קיום התומ"צ בשמחה ובשלימות
תמיד, עם כל זאת בימים הקשים לעבוד את השי"ת
הזמנים האלו מאירים ומזריחים טפי, והוא כלל גדול
כדאי בירושלמי עדיף פעם אחת בצער מאשר הרבה
פעמים שלא בצער.

הצדיקים הקודמים היו מלאי געגועים לימי הקושי
והכפי' בעבודת השי"ת, דלפום צערא אגרא, אדם כי
ימות באוהל אין התורה נקנית אלא במי שממית
עצמו עליה, התורה ומצוות ועבודת ה' בזמנים קשים
וכפויים הם ימים החשובים הגדולים ביותר
והמאירים והזורחים ביותר דלפום צערא אגרא.

השי"ת יעזור דאור יו"ט שבועות ישפיעו עלינו אויף א
זיסע אופן אויף אייביג, ואור השבתות של התומ"צ
מאירים עלינו לתמיד, ויה"ר שנוכח לעבוד אותו
ית"ש בכל הזמנים גם הקשים ביותר מתוך שמחה
וטוב לבב מרוב כל ובוריות, וה' יעזור שיהיו באמת
זמנים קלים און אלע עניינים עלינו ועכ"י.

ה' ירחם שכולנו זאלן שטייגן בכל המצבים והזמנים
בוריות מיט א גזונטע אידישע שמחה שטענדיג,
ועשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם,
והשי"ת יעזור שכבר מעכשיו נקיים ונקבל נעשה
ונשמע את כל התומ"צ בשלימות וברצון כדבעי,
המשך בעמ' ב'

עליונים ששו ותחתונים עליו
בקבלת תורה מסיני, לכאורה יש
לנו להבין, ידוע שהעליונים אמרו
שקיבלו התורה למעלה שאמרו
המלאכים תנה הודך על השמים,
ומה הפשט שגם העליונים ששו,

הרי הם לא ששו שהתקבלה התורה למטה, אלא רצו
אותה למעלה, ועוד קשה שכתוב שכפה עליהם הר
כגיגית ואמר להם אם אתם מקבלים את התורה
מוטב ואם לאו פה תהא כו', ולכא' הרי ישראל היו
בדרגות גבוהות עד מאוד של יראה מאהבה מיט א
גוואלדיגע רצון טוב וא"כ מה היה חסר הענין ולמה
היה צורך לכפות עליהם הר כגיגית, בשעה שהם
אמרו נעשה ונשמע...

בתורה אי' פשעא"ס ויל"פ - עליונים ששו - שכל זמן
שהיה משא ומתן המלאכים צעקו געוואלד שיתנו
להם התורה, ואח"כ שראו שזהו רצון הבורא שיהיה
דווקא למטה לבני ישראל בזה העולם, שזהו רצון ה'
שיהי' כך, אזי יש כבר שמחה גדולה גם אצל
המלאכים בעולם העליון וגם למטה, כי זהו רצונו
ית"ש, והיו מלאי שמחה שהתקיים רצון ה', במילא
היו עליונים ששו ותחתונים עליו בקבלת תורה מסיני.

וזהו הענין בטל רצונך מפני רצונו, ועשה רצונך כרצונו,
ואין לנו השגה במלאכים, אבל יש ללמוד מוסר
בפשטות שיש לגמרי להתבטל ולשמוח מפני רצון ה',
וכן למה כפה עליהם הר כגיגית בדרגתם הגדולה שהיו
שרויים בה אז, הספה"ק מדברים בארוכה על זה,
ויתכן לפרש לפי שרצה השי"ת להראותם שעכשיו
שאתם ישראל במדריגות גבוהות הכל טוב ויפה, אך
מה יהא כשיגיע זמן כשתהיו בגלות הנוראה וקיום
התורה תהא קשה עליכם מאוד.

וזהו הפשט שאפי' כשיבואו זמנים שתצטרכו לכפות
עליכם הר כגיגית את קיום התורה ומצוות שתבוא
בקשה מאוד, אז גם תזכרו לכפות עליכם הר כגיגית
לקיים את התורה ומצוות תמיד, זהו שכפה עליהם
הרבש"ע הר כגיגית.

ובאמת הם היו דור דעה במדבר, ואנו לומדים

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

שהכל יהא בשמחה תמיד עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, וכביכול יקרבו אליו לבדו לאבינו שבשמים אויף אייביג.

השי"ת יקרבו אליו לבדו, מתוך בריאות בשמחה ובשמירה עליונה ובבריאות השלימות תורה וגדולה במקום אחד, ומאוד מאוד מיט א גרויסע סייעתא דשמיא ובניקל,

השי"ת ירחם ויעזור שכולנו זאלן שטייגן בשמירת התומ"צ אויף א זיסע אופן אויף אייביג, וירחם וישמח את כל ישראל בכללות ופרטות בכל העולם, וישפיע על כולנו את אור התשובה באמת מאהבה ואור התומ"צ והתורה ומצוות, ויתן לכולנו רפו"ש והבריאות השלימות הגוף והנפש,

וברוב רחמי המרובים יתן לנו ברכות ישועות ושמחות שלימות בגו"ר ורפואה שלימה וגאולה שלימה וישועה שלימה ושמחה שלימה ובנין ביהמ"ק.

השם ברחמי יאספנו שנוכה לעלות לרגל לבית המקדש, וברו"ר יתן לכולנו א ישועה שלימה, אויף א זיסען אופן אויף אייביג, והשי"ת הכל יכול וכוללם יחד ותשועת ה' כהרף עין שכ' פתאום יבוא ולא יודעים מהו הזמן, פתאום ישמע שמישיח הגיע און בנין בית המקדש איז דא, ירחם המרחם ישמור המרחם, והגאולה שלימה יכולה להיות בכל רגע דכ' אחכה לו בכל יום שיבוא ולא יכולים לידע, השי"ת ישלח את אלי הנביא עם משיח בן דוד ויאספנו כולנו אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

אילנא דחיי

חג השבועות במחיצת

כ"ק מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט זיע"א בשילוב דברי אלוקים חיים ואמרות קודש

בליל שבועות עד קידוש הייתה האווירה אצל רבינו זי"ע נוראת הוד, יום טוב'דיג, לאחר שטבל במקוה והגיע לערוך השזוה"ט בבית מדרשו ראו שאינו שרוי בעולם הזה, הוא לא ראה כלל את אשר לפניו, מהלך היה בעולמות אחרים, עד שהוצרך להיאחז בקיר כדי שלא יפול בהליכתו.

הקידוש היה מאוד בהתלהטות, פניו בערו כפני שרף, יותר מהרגיל בכל יום טוב, מדוב יראה ופחד רתתו ידיו וכמעט שנשפך היין מהמוס. אחר כך בירך 'שהחיינו' בהתלהבות עצומה עד כלות כל הכוחות ממש, וכן בעת שאכל הסעודה ראו שאינו בעולם הזה ממש והיה שרוי בחיל ורעדה.

וקודם הקידוש פתח ואמר: שבועות הוא בחינת 'אילנא דחיי' (כן מבואר בגמרא על התורה"ק) דהנה אדם הראשון שאכל מעץ הדעת ופגם אסרו עליו לאכול מעץ החיים, כי לאחר הפגם אין לו שייכות בהחיים – בתורה שנקראה חיים, אבל במעמד הר סיני שפסקה זוהמתן שוב היה יכולים להתקשר לאילנא דחיי. **וסיים:** עוד יוסף חי, כשהוא בבחינת יוסף דהיינו נקי מהחטא, אז הוא חי.

ואמר כמה פעמים: מדארף געבן נד'ן די מלה – צריך לתת 'נדוניה' לכלה – היא התורה הקדושה, והנה המנחה הפחותה ביותר במקדש היא 'מנחת עני' שמביא קרבן סולת, ואיתא בגמרא (ברכות ה:): 'אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון ליבו לשמים', ויש גורסין 'ובלבד שיכוון את דעתו לשמים', ודא ודא אחת הן, כי הדעת היא בלב (עיין זוה"ק ח"ג כ"ט א, 'לב מבין דעת').

וסיים: אפילו כשנותנים את הנדן הפחות ביותר, כעני שמביא סולת, אם מונת הלב טובה הרי זה טוב, העיקר הוא לתת את הדעת והלב לרבוש"ע. עוד אמר לפני קידוש: במתן תורה אמר הקב"ה 'מי ייתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי וגו'', והעניין שישראל היו אז במדרגות גבוהות מאוד, שהרי הם הגיעו לכלל קבלת התורה, ואמר

הקב"ה 'מי ייתן והיה לבבם זה ליראה אותי וגו', כי העיקר מכל המדרגות, היותר גבוה מכל המדרגות הוא יראת ה', וזהו 'ליראה אותי', העיקר הוא היראה.

על הפסוק 'לבד ממכריו על האבות' ובתרגום אונקלוס 'בר ממטרתא דייתי בשבתא בכך אתקינו אבהתנא'. פירש רבינו דהנה 'מטרתא' בארמית לשון שמירה והטמנה, ושבת הוא בחינת מלכות ד'לית לה מגרמיה כלום', וזהו ד'כן התקינו אבהתנא' – שדרך זו לשמור עבודתנו בהטמנה ובהצנע לכת ללא שום התפארות כבר הורו לנו אבותינו, כמו שכתוב גבי שבת 'והאכלתיך נחלת יעקב אביך', ויעקב אבינו אמר לבניו 'למה תתראו', שבחינת יעקב הוא לא להראות בחוץ את העבודה.

וסיפר בתוך דבריו שאביו מרן הרמ"מ זיע"א היה בחג השבועות בקארלין אצל הרה"ק ר' אברהם אלימלך זי"ע, ובעת שאמר ה'אקדמות' היה קולו שונה מכל השנה, ספעציאל, והיה שרוי בשמחה וברירה גדולה.

על הפסוק בני מררי וגו', פירש רבינו שהוא לשון מרירות, די פארביטערטע קינדער, ולמה כי אסאך מאהל א יונגערמאן נעמט זיך אין עבודה און ער זעהט דעם היפך, ס'גייט איהם נישט, ואמר ער דארף אזוי פיהל הארווען ביז ער וועט נישט וויסן, והיינו ער זאל פארגעסן פון זיך, וזו כפי עבודתם, שהיא עבודה יותר מהרגשה.

תרגום: בני מררי, לשון מרירות, היינו הבנים שמר להם, ולמה, כי פעמים רבות אברך לוקח עצמו לעבודת ה' ומתייגע אך התוצאה הפוכה, אינו רואה ברכה בעמלו, כי אם להיפך, וליבו מר עליו, מה יעשה? עליו לעמוד כל כך עד שכבר לא יידע ולא ירגיש בעצמו כלל, והיינו שישכח מעצמו, עד שלא יהיה לו שום הרגשה אישית בעניין עבודתו, האם הוא מתקדם או לא, וכדמסיים קרא 'זאת עבודת משפחות בני מררי לכל עבודתם וגו'', עבודה יותר מהרגשה. **והוסיף** ואמר: בני גרשון לא היה להם כ"כ קשה, כי היה להם עגלות, אבל בני מררי היה להם עבודה מאוד קשה, אבל אחר כך מה שהשיגו מהעבודה היה הרבה יותר מבני גרשון. **זיעומי"א**

פני קודש מרבנו שלימ"א

~ אורייתא וישראל חד הם ~

כתיב דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ולכאורה מדוע מפורש כל הפסוק בלשון רבים, דרכיה דרכי, ושוב וכל נתיבותיה, ולמה לא כתיב בקיצור שדרך התורה הוא שלום,

אלא ללמדנו בא שצריך לדייק להתרחק בכל האופנים והדרכים מצל צילו של מחלוקת, כי כל התורה כולה אך ורק בשלום אפי' בנתיבותיה הקטנות. וכמו שדיברנו דמעט שלום מכריע הוא להרבה שנהא ומחלוקת, ועם שלום זוכין להרבה ישועות ולהתקרב לאבינו שבשמים, כי שלום כלי מחזיק ברכה הוא ובוה נזכה בעזה"ת לגאולה השלימה בב"א.

אורייתא וישראל חד הם

איתא בשם הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א ישראל ר"ת יש שישים רבוא אצותיות לתורה, כלומר דכ"א מישראל המשך בעמ' ג'

גודל חשיבות האחדות ובפרט לקבלה"ת המכה בפטיש לקבלה"ת הוא ע"י האחדות, כדאיתא בחז"ל עה"פ ויחננו ישראל נגד ההר, עוד אמרו חז"ל לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא השלום, כדכתיב ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, ובפרט בימי הספירה, אשר מתו בו תלמידי רבי עקיבא על אשר לא נהגו כבוד זב"ג, אע"ג שהיו קדושים וטהורים שרפי מעלה למעלה מהשגתנו, עכ"ז עליו ללמוד מזה לימוד מוסר ע"ד פשטות, שצריך להיזהר מאד באהבת חברים ולכבדם באהבת ישראל בכללות.

וכלי מחזיק הברכה לקבלת התורה והמצוות וכן לכל הישועות בגו"ר הוא רק ע"י השלום והאחדות, והח"ח בהקדמת ספרו שמויה"ל כתב דע"י האחדות יבוא הגאולה כי חורבן ביהמ"ק ארע בגלל שנאת חנם, א"כ בשעה אחת שיהא בכל כלל ישראל אהבת חנם

הוא נגד אות אחת בתורה"ק, א"כ ע"י שנאה חסר כביכול אצלו כמה אותיות בתורה וא"א ליכות ולהתקשר באמת לתורה"ק, וע"י שלום ואחדות זוכין להתמדת והבנת התורה"ק ולקבל התורה והמצוות כי אז מקושרין לכל אותיות התורה"ק.

על מורן רבינו הבעש"ט הק' זיע"א לרגל ההילולא בחג השבועות

מורן הבעש"ט הק' זיע"א כל הזמן היה חושש ומפחד שלא יפול לנוקבא דתהום רבא בשאול תחתיות. ולהבין נקדים דאיתא בשם הרה"ק ר' בונים מפשיסחא זיע"א, דישראל צריכים להישמר ולהזהר מהיצה"ר כאיש אחד עומד עליו עם גרזן ומבקש להוריד ראשו ולהמיתו, ואם אין מרגישים ועומדים בצורת שמירה זו סימן הוא שכבר הצליח להוריד ראשו, ומורן הבעש"ט הק' הגיע למדרגות נעלות ורמות מאוד, עד שזכה לגילויים אלווקיים גבוהים מאוד, אך עכ"ז הי' חושש לעצמו שלא יפול ח"ו למשהוא גאות ויפול בנוקבא דתהום רבא, וידוע על הארז"ל הק' ויש מביאין זה גם על מורן הבעש"ט הק' אשר לפני פטירתם שנו וחזרו על הפסוק אל תבואני רגל גאוה. **אנב** בעת דברנו על הגאות, נדגיש שצריך להשמר שהוא לא יפול לגאות, ולהזהר שחברו יהא בשמחה, ולא כפי שיש נוהגין להקפיד על גאות חברו ושמחת עצמו וד"ל.

וכמו שידוע המעשה מהרה"ק **מצאנא** זי"ע, בעת שהתייסר ביסורים גדולים, וא' מחסידיו אשר הי' בקטנות המוחין ולא הי' בר דעת בשלמות נתן "עצה טובה" לרבו שיקבל את היסורים באהבה, ואמר ע"ז הרה"ק **מצאנא** שהחסידים שלו מקבלים יסורי רבם באהבה.

ומביאין ממורן הבעש"ט, שאמר שהוא למד יראת שמים מהיצה"ר עצמו, כי בשנות צעירותו התמיד והי' דבוק בתורה"ק הרבה, בין בנגלה ובין בנסתר, והי' חסר לו משהו שבמשהו בא' מגילוי התורה"ק, לכן רצה להוריד את שר התורה, וארע טעות אשר ירד היצה"ר עצמו למטה, **הבחין** הבעש"ט שרוצה להזיק רח"ל מיד הזכיר שם מפסוק, כוון ששמע היצה"ר כך, פחד ורעד וברח לנפשו,

ומזה אמר מורן הבעש"ט שהוא למד ירא"ש מהיצה"ר איך לפחד ולרעוד משמו הגדול והנורא, וכל קומה לפניך תשתחוהו, נגד שם שמים כל הטומאות שבעולם מתבטלין.

אהבת ישראל

אהבת ישראל שלו הי' עד א"ס באופן שאין שייך לתאר ומסופר שראה א' שנישק לבנו יחידו, א"ל מורן הבעש"ט, יאמין לי אשר יותר ממה שהוא אוהב בנו יחידו, אוהב הוא לכל או"א מישראל,

ויש מספרים המעשה בגירסא אחרת מעט, שאמר מורן הבעש"ט לאותו אב על הקב"ה שאוהב לכאן"א מישראל יותר מאשר אותו אב, כי הקב"ה אוהב לרשע הגדול ביותר יותר משני צדיקים שכולם טוב וודאי שזררת ביניהם אהבה גדולה, עכ"ז הקב"ה אוהב לרשע הזה יותר.

הקב"ה מוכה לתשובה של ישראל באופן מופלא

ובכל מצב הקב"ה לא יחפץ במות המת כי אם בשובו מדרכו וח"י, צופה לרשע וחפץ בהצדקו, המלך הטוב ומטיב לטובים ולרעים, עד יום מותו תחכה לו אם ישוב תקבלו, וסבלנותו הוא עד א"ס, באופן נפלא ונורא מאוד.

פניני קודש

המשך מעמ' ב'

מחנכם ומזככם מאוד, בהצנע לכת עד שזכרו מעמד מתן תורה בהר סיני,

ופ"א שאל אותם אם זוכרין מעמד הר סיני, ענו לו כולם, הן, חוץ מאחד מהם, ואח"כ יצא לתרבות רעה, בעת שהולכים לביהכנ"ס בשעת התפילה, היה מביאם דרך שדות ויערות בהצנע לכת, שר וזימר עם הנערים שירות ותשבחות לבוכ"ע בדבקות גדולה, והמשיך והשפיע משירת הלוויים בביהמ"ק,

אך היצה"ר המסטיין לא סבל זה, והלביש עצמו כחיה רעה, ונכנס ובא בין הילדים, ופחדו וברחו ממנו, עד שלזמן קצר נתפרדה החבילה,

מורן הבעש"ט עצמו ידע כי זה מעשה היצר, והרי הוא קיבל מאביו לא לפחד כלל משום נברא רק מהקב"ה לבדו, הלך והרגיע את הנערים ואבותיהם,

בדברים היוצאים מן הלב אשר נכנסים אל הלב, והשפיע עליהם להתאסף יחד שוב, ולקח מקל גדול בידו, וכשהגיעה החיה הרעה, הכהו בחוזה, עד שברח לו ולא חזר עוד, אח"כ שוב חזר וחנכם בזמירות ותשבחות לבוכ"ע.

מורן הבעש"ט הק' מתבודד היה בין ההרים ומעורות כל ימות השבוע, רק לשבת קודש נהג לחזור לביתו, ואשתו הרבנית הצדקנית הכינה לו כל שבוע את מנת לחמו אשר לקח עמו בהתבודדותו,

פ"א כשלקח הסל עם הלחם חש כי הוא כבד, הסתכל וראה ששכח לאכול בשבוע הקודם, ואמרו ע"ז צדיקים שבאופן זה מותר להתענות ששוכחין לאכול. **זכות** מורן הבעש"ט הק' וכל הצדיקים יגן עלינו ובעדינו אויף אויסן אופן און אויף אייביג שנשמע ונתבשר בשו"ט, עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה.

*

הנה בשבת זו חג השבועות מרגלא בפומי' דהרה"ק **הבית** אהרן מקארלין זי"ע (שבשבוע זה חל ג"כ יום **היא"צ** דילי') בדרך צחות: שבת אחר יו"ט הוא נאך יו"ט שפירושו דעדיין הוא יו"ט ונשאר בו מרישומו של יו"ט.

מב"ק מורן אדמו"ר
הקוה"ט זיע"א
המשך מעמ' א'

ובזה ניחא דבעינן לתרתי כפיית ההר וזקן מלא רחמים לכל חד כפום דרגא דיליה ודו"ק.

מתוך שיחת חיזוק והתעוררות מב"ק מורן אדמו"ר זיע"א לכלל יתיאש האדם מהיצה"ר הרוצה להחטיא,

"ואף שלפעמים וכן היא ע"פ רוב, שאחר כמה פעמים של השתדלות, מרגיש שקשה עליו להתגבר, וכאילו חשך עליו עולמו, צריכים לדעת שח"ו אל יתיאש עצמו מעבודתו, דכך היא דרכה של תורה, וכדאיתא משל על זה

ממורן הבעש"ט הק' זיע"א, דאב הרוצה ללמד את בנו ללכת, אז מקודם מחזיקו בשתי ידיו, עד שהבן מתחיל לפסוע קצת ואז מנסה האב לראות אם יוכל ללכת גם לבדו, אבל גם אז מחזיק את ידו מסביב לו שלא יפול, רק שהבן שאינו יודע זאת מתחיל להתפחד. וכמו"כ בעבודת השי"ת, הוא מרגיש שכאילו יש לו נפילה, אבל צריך לדעת שבאמת שומרים עליו מלמעלה, ואם רק ימשיך בדרכו הטוב אז יעלה מעלה מעלה ולא יפול כלל". **ע"כ מתוך קטע משיחת קודש.**

פנינים על הפרשה

ברא מזכה אבא

ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית אבותיו הוא (א, ד)

נרמזה כאן אזהרה לצדיק הדור, שיקרב אליו כל איש מישראל, אף הפחותים בדרגה. התורה ניתנה בלי נקודות, ויש לקרוא את התיבה "למטה" גם בקמץ, איש איש למטה, גם האנשים שירדו מטה מטה יחבר אותם הצדיק עם כל אנשי שלומו, לכל ידח ממנו נדח. כי גם הפחותים והשפלים בני אברהם יצחק ויעקב הם, אבות העולם. (תפארת שלמה)

ויהיו כל פקודי בני ישראל לבית אבתם (א, מה)

כי הבא לפני אבי כל הניבאים ואחיו קדוש ה' והוא נודע אליהם בשמו יהיה לו בדבר הזה זכות וחיים, כי בא בסוד העם ובכתב בני ישראל וזכות הרבים במספרם, וכן לכולם זכות במספר שנמנו לפני משה ואהרן, כי ישימו עליהם עינים לטובה יבקשו רחמים עליהם. (מכאן מקובל בפי החסידים ענין מסירת קוויטל לרבי). (רמב"ן)

אך את מטה לוי לא תפקוד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל (א, מט)

במדבר רבה (כאן) אמרו, למה לא נמנו עם ישראל וכו' שאם נמנה שבט לוי עם ישראל ומתערב עמהם, ובא מלאך המות להרוג את ישראל והגזירה יוצאת עליהם שלא ינסו לארץ אלא מתים במדבר, והוא מוצא שבטו של לוי מעורב עמהם. הם מתערבים עמהם למות, לפיכך לא מנה אותם עם ישראל אלא הפרישן במנין ע"כ.

מכאן יש ללמוד כמה חמור הוא עוון ההתחברות עם עובדי עבירה, שאם היו שבט לוי נמנים יחד עם ישראל, היתה להם התחברות מסוימת אתם, ואז, אעפ"י שמיהו בהם במסירות נפש והרגו איש את אחיו ואיש את קרובו ולא חסו, בכל זאת אי אפשר היה שלא היו מקבלים איוה השפעה מהם ומדעותיהם, ומכיון שהושפעו מהם שוב לא היה מלאך המות מבחין ביניהם, לכן הפריד ה' את שבט לוי מישראל ולא מנה אותם עמהם, וע"י כך ניצלו מהגזירה. ומה נראה עד היכן הדברים מגיעים, שאפילו שבט לוי שמחו בהם במסירות נפש ממש, לא היה זה מועיל להם להצילם מהשפעתם אם לא היו נפרדים מהם לגמרי.

וכל שכן בימינו אלה ודאי איסור חמור הוא להתחבר עם הרשעים בטענה שבאים ביניהם כדי למחות בהם. (דברי יואל)

ואתה הפקד את הלויים (א, ז)

בבעל הטורים ב' במסורה, כא, ואידך הפקד עליו רשע. זה שאמרו (מס' סופרים, ועיין מנחת המאור סי' כ"א) אין אדם נעשה שוטר מלמטה אלא א"כ נעשה רשע מלמעלה, וזה הפקד את הלויים שנעשו שוטרים, הפקד עליו רשע, ע"כ.

וקשה להבין המאמר הזה שח"ו הלויים נחשבים לרשעים. ונראה שאין פירושו שהלויים נעשו ח"ו רשעים, רק הפירוש שאין אדם נעשה שוטר מלמטה אלא אם כן מחייבין אותו מלמעלה להיות שוטר, כי הרבנות מקברת בעליה, ובשביל זה אין טוב להיות שוטר. וזה הפשט נעשה רשע מלמעלה שמחייבין אותו להיות שוטר, אף על פי שאינו רוצה, ורשע לשון חיוב כמו והרשעו את הרשע כתב התרגום ויחייבין ית חייבא. (נפלאות חדשות)

ובנסוע המשכן יורידו אותו הלויים ובחנות המשכן יקימו אותו הלויים (א, נא)

אמרת רמז ע"ד הלצה, דובולון צריך להחזיק התלמיד חכם כדי שיהיה לבו פנוי לתלמוד תורה, וכל זה אם התלמיד חכם פונה מכל העסקים וחונה במקומו

ויושב בבית המדרש, אבל כנסוע והולך ממקום למקום לקבוץ על יד ומבזה התורה, אז מורידים אותו מגדולתו ואינו ראוי לכבוד. והנה הלויים שעמדו לשרת להקים ולהוריד המשכן וסביב למשכן יחנו לשרת בקודש, בבחינת זבולון ויששכר, וזבולון משמש ליששכר, והם ישמשו למשכן ולארון, ות"ח נקרא ארון שבו התורה משומרת ומונחת. והיינו ובנסוע המשכן, שנסוע ממקום למקום, יורידו אותו הלויים, ובחנות המשכן, יקימו אותו הלויים, יעלהו ויכבדהו וק"ל. (כתב סופר)

ואלה תולדות אהרן ומושה (ג, א)

פירש רש"י כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו, נ"ל בא לספר שבח נדב ואביהוא, דלכאורה מה תועלת בזה שמעלה עליו כאילו ילדו והלא שכן המלמד תורה לאחרים רב מאד, אבל מה תועלת בזה שהוא כאלו ילדו.

וצריך לומר לענין ברא מזכה אבא, ומשום הכי לא נתייחסו כל ישראל שיהיו ילדי משה, כי משה לא צריך לדידו שיהיו ברא מזכה אבא, כי מי גדול ממושה רבינו ע"ה, אך נדב ואביהוא היו גדולים ממושה ואהרן היה תועלת למרע"ה כמה שהיו תולדותיו שלו לענין ברא מזכה אבא. (חתם סופר)

וימת נדב ואביהוא לפני ה' בהקריבם אש זרה לפני ה' במדבר סיני ובנים לא היו להם (ג, ד)

יען שנאמר שמתו בהקריבם אש זרה אשר מרמו גם כן, על התלהבות שלא לשם שמים. והנה למי שיש לו בנים, אין נחשב דבר זה לחטא, כי התלהבות של אבות לדבר מצוה אף שאינה לשמה בכל זאת תפעול על בנים לטובה, ומתוך שלא לשמה של האבות באה לפעמים התלהבות לשמה של הבנים, אבל יען ובנים לא היו להם לכן נענשו על חטא של אש זרה. (מעדני מלך)

או יאמר בכונת חז"ל אלו, על פי מה שכתב רבינו החת"ס זי"ע, לפרש והותירך ד' לטובה בפרי בטנך, רצה לומר, דאם נגזר על אדם עונש מיתה, ויש לו בנים, שצריך להדריכם בדרכי ד', מוסיפים לו ימים בשביל בניו, אבל נדב ואביהוא יען ובנים לא היה להם, לכן לא היה מה להגן עליהם, נמצאו לא מתו בשביל ביטול מ"ע דפו"ר, רק אילו היה להם בנים, היה ד' מוריד ימיהם, בשביל בניהם. (שיר מעון)

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל" (במדבר א', א-ב).

פירש רש"י: "מתוך חיבתו לפניו מונה אותם כל שעה וכו', כשבא להשרות שכניתו עליהם מנא"ן וכו'.

רביה"ק מרן הרמ"מ מלעלוב זיע"א ביאר זאת על פי דברי בעל הביט אהרן זי"ע שהיה נוהג לומר נאך א"איד איז נאך אישטיק גאט, וביאר, שבנשמת כל איש ישראל נמצא חלק אלוקי ממנו, ולכן כל יהודי שנוסף - נתוסף עוד חלק אלוקי בעולם.

ועל פי זה יתבאר דברי רש"י, שכשבא הקב"ה להשרות שכניתו עליהם מנאם, דכל יהודי הוא עוד חלק אלוקי, נאך א"איד איז נאך אישטיק גאט.

ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו (ד, כ)

הדבר מתמיה, האך מסיים הפסוק בענין זה, הרי אמרו זה שהוא עומד לקרות בתורה, צריך שיהא פותח בדבר טוב וחותר בדבר טוב (ירושלמי מגילה פ"ג הלכה ח') יתכן שיהא נובע מתוך כך, שכשנתקבל מנהג בכל לגמור את כל התורה בכל שנה ושנה (ראה מנהגי ארץ ישראל סימן צ"ב) ונמסר סימן לחלוקת הפרשיות: במדבר, נשא, וכו' לא היתה המונה, כפי החלוקה שלנו, שפרשת נשא תתחיל בפסוק "נשא את ראש בני גרשון וכו'", אלא "נשא את ראש בני קהת" (במדבר ד', א) באופן שהפסוק "ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו" לא היה סיום כלל וכלל, וסוף הפרשה היה צריך להיות הפסוק "ויתן משה את כסף הפדים וגו' כאשר צוה ה' את משה".

ולפי חלוקה זו יתיישב גם מה שיש להעיר, למה חלקו את פרשיות הלויים ועבודתם בשתי שבתות, פרשת בני קהת לחוד ופרשיות בני גרשון ומררי לחוד, ולפי הג"ל כולם בפרשה אחת. כן מסתבר משום גודלה של פרשת נשא יותר מכל הפרשיות (קע"ו פסוקים) הוצאה פרשת בני קרח (עשרים פסוקים) מפרשת נשא הארוכה וצורפה לפרשת במדבר הקצרה ממנה. (עשורי תורה)

~ ופניו היו מזהירים כלפיך אש ~

חג מתן תורה במחיצת רביה"ק האוהב ישראל מרן הרה"ק ר' דוד מלעלוב זיע"א

===

בשנים כתיקונן היו חסידיו של רבינו מתאספים בעיר לעלוב ומשם נסעו יחד עם רבם ללובלינה אל "החווה".

החסיד הישיש הרב יצחק שמואלאוויטש מחבר הספר פלא יועץ מתאר נסיעת חסידים זו לובלינה כפי ששמע מאביו שחי באותו זמן.

ימים אחדים קודם חג השבועות התאספו חסידי רבינו במרחק של פרסה מהעיר לעלוב, ומשם המשיכו ללכת ברגל ללעלוב, ביניהם היו מנגנים שהיטיבו לנגן.

כאשר הגיעו לעיר הסמוכה ללעלוב התחילו לנגן בצוותא עד שנשמע קולם בתוך העיר וכך הגיעו לחצירו של מרן רבינו הק' בקול רינה והמון חוגג, ולא פסקו מלזמר עד שהתעורר רבינו ובא לחצר בנרות דולקים כיון שהיה לילה,

משנכנס לתוך החבורה, התחיל לומר דברי תורה, ופניו היו מזהירים כלפיך אש, בחידושי תורה אשר גילה להם ברשפי אש קודש.

כך נמשך הדבר שעות אחדות, ומספר פעמים אף עד סמוך לעמוד השחר, אחר כך נתן להם שלום ושיתו "לחיים" וליוו אותם לביתו בקול רינה וצהלה, למחרת התפללו יחד, לאחר התפילה עשו סעודה אצל רבינו, ולאחר מכן נסעו ביחד אל הרבי מלובלין לחוג במחיצת את חג קבלת התורה, המעוה אדר נועדו להוצאות הדרך נתנו מולם למרן רבינו דוד מלעלוב זיע"א והוא היה הגזבר, המקבל והמשלם. ע"כ.

עיקר ההכנה לקבלה"ת

בספר "תפארת שלמה" ברמזי חג השבועות וזה לשון קדשו: "ונחזור לעניינינו, שהראה להם הקב"ה עיקר ההכנה לקבלת התורה "אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי - הוא שמירת הברית - והייתם לי סגולה", דמיתד היסוד הוא סגו"ל מיל"ח, כי בלתי שמירת הברית"ק אי אפשר לעשות המצוה בשלימות, אף שיש לו מזווה בפתחו וציצית בבגדו ותפילין בראשו. הלא החיצונים יבוזו יגיעו כנ"ל וכו' יעו"ש.

ובשער התפילה שם: "ואיך חשבת בדעתך שיעלה תפילתך לשמים אם אין לך קדושת הזיווג שיהא עיקר היסוד דקדושה. ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה".

וכמ"ש בשם הרה"ק מרן מוהר"ד מלעלוב זיע"א זלה"ה "הרחמן הוא יצילנו מכל רע, ויקדשנו בקדושתו עד עולם", וכל הדברים האלו מבוארים בספר "עץ החיים". בשער ק"ש שעהמ"ט. (קונט' תפארת משה שבסו"ס תפארת חיים).

מעשה נורא ששמע השל"ה מאביו

בשנת ק"ב שנתיים אחרי הגזירות, נשאר כפר אחד סמוך לערפורט, שלא שלטו בו האויבים, והיה יושב בו איש מסכן וחסיד ולא בקיא גדול לבד מפשט המקרא והוא היה כבר זקן ונפטר בשיבה טובה.

תוך שלושים יום לפטירתו בא הזקן בחלום לאחד החסידים והחכמים המופלגים בערפורט, ונדמה לו שהיה עומד לפניו בתכריכין ואוחז ספר קטן בזרועו, אמר לו החכם: וכי אינך האיש אשר קברנו ביום פלוני? אמר לו הזקן: כן דברת, אני הוא! שאלו החכם: ומה הספר אשר הינך מחזיק? ענה לו: ספר תהילים. ובאתי להזהירך שתזהיר את בני הישוב ההוא בו הייתי גר, שיברחו את עצמם מן העיר וימלטו את נפשם כי כלתה עליהם הרעה. כי כל עוד הייתי חי בתוכם והשלמתי וגמרתי ספר תהילים בכל שבוע כמה שנים, הרי שבזכות זה האריכו בשלום וניצלו עד הנה, ועתה משהלכתי לעולמי אין מי שיגן עליהם.

ויהי בבוקר ותפעם רוח החכם ושלח שליח מיוחד לישוב בו היה גר הזקן, בכתבו את כל הדברים והזהירים. והנה מקצת היראים את דברי החכם נמלטו וניצלו, ומקצתם שנתיאשו מן הפורענות נשארו שם ולא השגינו בדברי החכם, עד שפגעה בהם יד ה' ומידת הדין.

רואים מכאן את גודל מעלת קריאת התהילים, שמסוגל להציל מן הפורענות. ויתר על כך: רואים אנו ממעשה נורא זה, שאף שהיה הזקן לא בקיא גדול לבד מפשט המקרא, בכל זאת פעל מה שפעל, שאין מאתנו מי שידוע כיצד הדברים פועלים ועושים פרי למעלה.

"הרגיל בספר תהלים דוחה כל מני פורענויות ופגעים רעים מעליו ומעל כל בני ביתו ומעל משפחתו ומעל כל בני דורו, ומגלגל עליהם כל מיני שפע ברכות וטובות והצלחות". השל"ה הקדוש

תהלים במחנות ההשמדה

פרק התהלים של בת הרב כסגולה להצלת אביה

מעשה ממחנות ההשמדה בשואה: טלז, מחנה ראיין, תש"א

הגרא"י בלון "ריש מתיבתא" ורבם של יהודי טלז, נתן עיניו בגרמני המרצח, שבא לגזח את זקנו. הרשע נרתע כנראה ממבטו הישיר ולא נגע בו. אבל היה זה מקרה יוצא מן הכלל, שכן כל הגברים שהועמדו באמצע החצר ב"מחנה ראיין", עברו את התהליך

כח התהלים המתגלה בסיפורי מופת וסיפורי צדיקים לרגל יו"ד דהמע"ה

המשפיל של גזית זקנם. הגרמני המרצח עמד כשחרב בידו. הגברים אולצו להתייצב שורות שורות, וגזית הזקנים בוצעה בכוח ובאופן נבזה וגס. המעמד כולו הפך לטקס אכזרי של התעללות. הם ציוו על כולם: "לרוץ וליפול, לרוץ וליפול"...

מי שלא היה כוחו עימו לבצע את הפקודות הסאדיסטיות, הוכה בידי הגרמנים מכות מוות. ר' אלי' חיים הלפן מת במקום. ר' זלמן אחיו של הרב בלון, הגיע למצב של אפיסת כוחות, ולא היה מסוגל להוציא הגה מפיו מרוב תשישות. מראה פני הגברים היה נורא מאוד, כאשר חצי או חלק מזקנם נגזז.

הגרא"י בלון אמנם נחלש מאוד, אף שלא נגעו הצוררים בזקנו, וגם נחסכו ממנו המכות באותו טקס אכזרי. כיצד ניצל מכל אלה? אחר כך התברר, כי בתו זכרה את הסגולה שמסר להם הוא עצמו, בעת שהגרמנים הפציצו את העיר טלז. אז הבטיח הרב, כי ע"י אמירת פרק צ"א בתהלים: "יִשָּׁב בְּסֶתֶר עֲלֵינוּ", עשר פעמים, מתוך כוונה - ה' ממלא את רצונו של המתפלל. כאשר ראתה הבת שהגרמנים זוממים לבצע את הטקס האכזר ליהודים, פתחה באמירת תהלים... (אנציקלופדיה "שמע ישראל", קאליב)

דוד המלך יוצא עם כינורו לקראת יהודי פשוט שאמר כל חייו תהלים

סיפר הגה"ק מנעשכ"ז ז"ע: מעשה ביהודי אחד פשוט שהיה עוסק אחר הרחיים, והיה אומר תהלים כל ימיו. וכשנפטר ראהו אחד הצדיקים בחלומו והנה דוד המלך ע"ה, יוצא לקראתו ומנגן בכינורו והיה שמח שמחה גדולה. (זכרון טוב)

המהר"ל מפראג ופרק התהלים מפני המזיקים

ממול לבית הכנסת הגדול בעיר פראג היה בנין גדול וישן, בעל חמישה פתחים היוצאים כל אחד לדרך אחרת. בבנין הישן אשר היה הפקר, היו חדרים רבים במצב לא טוב בהם גרו יהודים עניים מפראג. מתחת לבנין היתה מערה גדולה מאוד, וקצה המערה הוביל לפלטין ירוק ויפה עם גן מפואר בו גר הכומר תעודש הרשע, אשר היה ידוע כצורך היהודים ממדרגה ראשונה. ולמרות שהעליל על היהודים כמה פעמים לא הצליח, כיון שהמהר"ל הקדוש היה משתדל לבטל את הגזרות.

והנה כשבועיים לפני חג הפסח, טייל הכומר בגן וראה את בנו הקטן של המשרת כשהוא משחק לבדו בגן, פיתה הכומר את הילד בסוכריות וממתקים, סחב אותו לתוך

המערה אשר מתחת לבנין היהודים העניים, ושם שחט אותו. הכומר הרשע לקח בקבוקים קטנים ומילא אותם בדם הילד, וכתב על כל בקבוק שם של אחד מרבני העיר פראג וגם את שמו של המהר"ל, הוא הניח את הבקבוקים בסל אחד ואת גופת הילד בסל שני, ובכל מיני כישופים נכנס למרתף שהיה מסוכן מאוד מהמזיקים, והניח שם את הסלים. וכאשר חיפשו את הילד בן המשרת ולא מצאו, העליל הכומר על היהודים שהם רצחו את הילד לפני הפסח בעבור הדם.

באותו לילה חלם המהר"ל הקדוש חלום נורא: שיצאה אש גדולה מאותו מרתף ונכנסה שלהבת אש לבית הכנסת הגדול. מיד קרא המהר"ל לשמשו רבי אברהם חיים שהיה צדיק ולשמשו השני - יוסל'ה הגולם אשר יצר, והלכו שלושתם בחשאי לאותו מרתף והדליקו נרות כדי לחפש. אך המקום היה מסוכן מפני המזיקים, ופתאום יצאה רוח חזקה מאוד עם קולות של כלבים נוראים ומפחידים, שחשבו שכמעט יטרפו אותם לגזרים. מה עשה המהר"ל? ישב וקרא שבע פעמים את מזמור צ"א בתהלים: "יִשָּׁב בְּסֶתֶר עֲלֵינוּ"... מילה במילה ומיד השתתק כל הרעש.

התחילו לחפש ומצאו שני סלים: בסל אחד את בקבוקי הדם ובשני את גופת הילד. את הדם שפכו וכיסו באדמה ואת גופת הילד רצו לקחת להניח ליד גינת הכומר, אך כשהתחילו ללכת נפל עליהם מטר של אבנים שהשליכו המזיקים שבמערה והם לא יכלו ללכת. אז צוה המהר"ל את יוסלי הגולם שיקח את הסל ויניח אותו ליד גן הכומר אשר בקצה המערה. יוסלי הגולם עשה כפי שהתבקש וחזר ללא פגע, כי יוסלי הגולם אינו ניזוק מן המזיקים. והלכו בשמחה הביתה.

בבוקר, עוד לפני התפילה, התמלאו כל רחובות היהודים בחיילים ושוטרים ובראשם הכומר צורר היהודים, ולא ידעו מדוע. אחרי חיפושים מדוקדקים במרתף וכאשר לא נמצא דבר התפזרו למקומותיהם והיהודים חגגו את הפסח בשמחה. והנה כאשר ניקה משרת הכומר את הגינה גילה את הסל ובתוכו בנו ההרוג, הוא הרגיש שהכומר הרג את בנו כדי להעליל על היהודים, ומיד רץ וסיפר לקצין המשטרה. לאחר חקירה ועינויים הודה הכומר על האמת, ועשו בו כאשר זמם לעשות בישראל.

זה כח מנהיגי ישראל הקדושים זה כח התהילים לשמירה מפני המזיקים. (אהבת חיים, פרשת שופטים)

מעשה בחכם ונשמת דוד המלך

מעשה בחכם אחד שהיה בעליה עם תלמידיו, וישקף בעד החלון ויראה נושאי

המשך בעמ' ח'

קודם מתן תורה יורדים נשמות מהעולם העליון לסייע לכל ישראל לקבל את התורה.

הרה"ק בעל התפארת שלמה זי"ע כותב בפר' במדבר על הפסוק: "תפקדו אותם לצבאותם אתה ואהרן, ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית אבותיו הוא." – "כאשר הפרשה הזאת אנו קורים אותה תמיד קודם שבועות כי היא הכנה לקבלת התורה.

וזהו שכתוב "ואתכם יהיו", פירוש – כוחם של משה ואהרן יהיה תמיד עמכם לסייע לכל הבא לטהר!... "תפקדו אותם" – לשון פקודה – פקדון, כי בימים האלה קודם מתן תורה, כבר מתנוצץ בחינת מתן תורה, ויורדים נשמות מעולם העליון לסייע לכל בני ישראל לקבל את התורה כמו שהיה אז!

שלושת ימי ההגבלה – ימים המיוחסים.

את הימים מר"ח סיון עד לשבועות ובתוכם שלושת ימי ההגבלה נוהגים לקרוא בשם "הימים המיוחסים". מה מוצאו של השם הזה? הטעם הפשוט הוא: מפני שאותם הימים שבין ר"ח סיון לבין חג השבועות הם מיוחסים ומוקפים משני הצדדים בימים מיוחדים, אך בכל זאת אנו צריכים להבין מהו הלשון של "ימים מיוחסים" ולא "ימים מיוחדים"? אלא אפשר להסביר על פי מה שכתוב במדרש ילקוט שמעוני: "בשעה שנתן הקב"ה את התורה לישראל, נתקנאו בהם אומות העולם ואמרו: מה ראו אלו להתקרב יותר מאלו? אלא שהוא (הקב"ה) חונף בהם ונושא להם פנים!... סתם ה' את פיהם ואמר להם: הביאו לי ספר יוחסין שלכם, שנאמר ה' לה' משפחות עמים" (תהילים צ"ו). וזה הוא הטעם שקוראים לימים האלה שלפני מתן תורה "הימים המיוחסים".

*

סיפר הרה"ק רבי אברהם יצחק מבארניב זי"ע, ששהה שנה אחת בחצרו של הרה"ק הדברי חיים מצאנז זי"ע מר"ח סיון עד אחר חג השבועות. וקודם חג שבועות בא לצאנו אחד מהנכדים המיוחסים, וכידוע שהרה"ק מצאנז זי"ע היה מקרב ומראה אותות חיבה מיוחדים לבנש"ק. אבל אותו אחד היה איש פשוט, וגם התנהגותו לא היתה ראויה לבנש"ק... שאל אותו הרה"ק מצאנז: מדוע קוראים לאלו הימים קודם שבועות, "ימים המיוחסים"? והוא לא ידע להשיב על כך. אמר לו הרה"ק מצאנז: אני אומר לך למה: כי קודם מתן תורה, היו המיוחסים חשובים, אבל זהו קודם חג השבועות, ולפיכך נקראים ימים המיוחסים... אבל אחר חג השבועות, היינו אחר מתן תורה, מי שהוא למדן ומתנהג בדרך ארץ שקדמה לתורה, הוא מיוחס!... ואם לאו, אין לו שום יחוס לכבודו...

גודל מעלת וקדושת היום

בגודל מעלת קדושת וערכת יום זה, היה הרה"ק בעל הדברי ישראל ממוז'זי"ע זי"ע מפרש את המשנה המפורסמת: "אמר ר' עקיבא אשרכים ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם". דהיינו, "לפני מי" – קודם יום החמישיים, שהוא ג'מטריא "מי" – אתם מטהרים את עצמכם ומבקשים להיות בבחינת הבא לטהר!... אבל, "ומי" – היינו מיום החמישיים "מטהר אתכם" – אני בלבד מטהר אתכם ע"י השפעה וקדושה עליונה היודרת מלמעלה באותו היום לכל אחד ואחד.

שבועות יום הדין בתורה – ברוחניות

כתב הר"ן בדרשותיו, כשם שראש השנה הוא יום הדין לכל עניי העולם, משום שבו עמד אדם הראשון בדין, ובחג (סוכות) נידונין על המים כי מנסכים את המים, ובפסח נידונין על התבואה כי מביאין בו מנחת העומר, כך גם חג השבועות שבו ניתנה התורה לכל עם ישראל, הוא יום הדין לענין קבלת התורה של כל יחיד ויחיד, ובו נקצב לכל אחד ואחד לאיזו דרגה גיע בעסק התורה!.

כמו כן מצינו בספר ישמח ישראל להרה"ק מאלכסנדר זי"ע "כמו דבראש השנה הוא יום הדין על כל באי עולם מי יחיה ומי ימות חלילה בגשמיות, כן בחג הקדוש העצרת הזה הוא

הקדוש ברוך הוא "קידש" את עמו ישראל על ידי חופה וקידושין

יום הדין מכל עניי פרנסת וחיות הנפש, ואת מי להיות לו לעזר ולסעד שיהיה ביכולתו ללמוד בתורת ה' בדעת צלולה ולאסוקי שמעתא אליבא דהלכתא, כי הראש השנה שבעצרת הוא על רוחניות!...

וכך היה הרה"ק רבי ברוך ממעז'בוז זי"ע אומר: אני ירא מפני חג השבועות יותר מראש השנה!... כי בראש השנה המשפט הוא על פרנסה, וכלשוננו, א בילק'ע ארויף, אבילק'ע אראפ... אבל לא כן בשבועות שהוא יום הדין לכמה תורה ורוחניות נספוג בשנה זו, ועל כך אני מתירא ביותר!.

ואילו הרה"ק רבי לוי יצחק ממברדיטשוב זי"ע נעמד פעם בחג השבועות ואמר: ריבוננו של עולם! את היום הטוב הזה, הנני אהב הרבה יותר מראש השנה... כי בראש השנה אתה בבחינת מלך ושופט, והננו ממליכים אותך "מלך על כל העולם כולו", ולכן אין אתה יכול למחול על כבודך, כי ידוע ההלכה "מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול. אבל בחג השבועות, זמן מתן תורתנו, הרי אתה בבחינת "רב", והיום הזה אתה יכול למחול את כל החטאים והעוונות, שהרי "רב שמחל על כבודו כבודו מחול... ולכן תוכל ליכות אותנו בדין הזה של הרוחניות, "לשנה טובה ברוחניות" שבועות.

האור החיים הק' זי"ע מסביר בטעם קריאת החג בפי כולם: – "שבועות", ולא "עצרת" או ביכורים כפי שמוזכר בתורה.

כי "שבועות" הוא גם מלשון "שבועה"... כי ביום מתן תורה נשבעו הם יתברך וכנסת ישראל זה לזה שבועה הדדית! אנו נשבענו לריבון העולמים, שלא נחליף אותו חלילה, באלוהים אחרים, והוא נשבע לנו, שלא יחליף אותנו בעם אחר!... ואילו הגר"א מוילנא זי"ע אומר: כי במילים "שבעת" (חסד), רמזים כל שמות החג! "שבועות", "בכורים", "עצרת", "תורה".

*

מסופר על האחים הקדושים – הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זי"ע והרה"ק רבי פינחס בעל ההפלאה זי"ע, כשהיו ילדים רכים, פנה אליהם אביהם פעם בליל שני של פסח, אחרי ספירת העומר ושאלם: איזו מסכת אנו צריכים ללמוד כעת? ענה הגדול: עכשיו אנו צריכים ללמוד "מסכת שבועות"... שאלו האב: האמנם חושב אתה ילדי יקירי, כי מסכת שבועות עוסקת בעניי חג השבועות? ענה הילד: יודע אני גם יודע – כי מסכת שבועות עוסקת בענייניהם של הנשבעים שבועת אמת או שבועת שוא ועוד. אבל דווקא משום כך סבור אני, כי היא מתאימה כל כך ללימוד עכשיו, שהרי מאז חג השבועות הראשון, זמן מתן תורה, כולנו "מושבעים" מהר סיני לקיים את התורה. וכשנלמד מסכת שבועות נדע כמה חמורה היא השבועה ועד כמה צריך לדקדק על קיומה!...

הוסיף הנער ואמר: ארבעים ותשעה ימים יש בין פסח לשבועות, ומסכת שבועות מכילה מ"ט דפים, נוכל, אם כן, ללמוד דף בכל יום, ולסיים בעזרת ה' את המסכת בערב שבועות!...

לשנה אחרת שאל האב את בנו הפעוט, פינחס, בן השש: אמור נא לי ילדי, איזו מסכת נתחיל ללמוד השנה לקראת חג השבועות?

ענה הילד: אני סבור שראוי לנו ללמוד עכשיו שתי מסכתות! "כתובות וקידושין". ואם תשאל אותי מה העניין של המסכתות הללו לחג השבועות? אומר לך, הרי אתה אבא, למדתנו שהקדוש ברוך הוא "קידש" את עמו ישראל על ידי חופה וקידושין, כמו שכתוב "וארשתך לי לעולם". כפה עליו הר כגיגית, דוגמת חופה, וכתובה נתן לנו – הלא היא התורה, וקידש אותנו במצוותיו, אם כן ראוי, שלפני חג השבועות, שהוא יום שקדשנו ה' לו לעם, נלמד מסכתות

"כתובות וקידושין", כדי שנדע, כי הקידושין שרירין וקיימים, ושני הצדדים צריכים לקיים את תנאי הכתובה!... זמן מתן תורתנו.

*

שאל הרה"ק בעל החידושי הרי"ם מגור זי"ע – מפני מה נקרא חג השבועות "זמן מתן תורתנו" ולא "זמן קבלת תורתנו"?

אלא הסביר ואמר: מפני ש"זמן מתן תורתנו" היה רק פעם אחת, לפני אלפי שנים, ואילו "זמן קבלת תורתנו" לא פסק מעולם... כי בקבלת התורה חייב יהודי לעסוק מידי יום ביומו.

*

הגה"ק רבי ישראל מסלנט זי"ע אמר יסוד גדול בלימוד התורה: בקבלת התורה אנו רואים, כי התורה ניתנה במקום בלתי ידוע – במדבר... בזמן בלתי ידוע – דיש מחלוקת האם בו סיון או בו סיון... וכל זאת למה? אלא יסוד גדול אנו רואים מכאן: יש כאן הוראה לדורות הבאים, "התורה לא תלויה בזמן מיוחד, ולא במקום מסוים!... כי לעיתים קרובות מורה האדם היתר לעצמו: "כאן אין יכולים להתנהג כמו בבית, כאן מקום חופשי... כאן מדינה חופשית... היום הזה אנו חיים בזמן אחר, אין ביכולתנו לחיות כפי שחינו לפני עידן ועידנים... לפיכך נאמר: שהיו דברי תורה בעיניך, כאילו היום ניתנו. כי התורה תמיד שרירה וקיימת, ותמיד היא עומדת בחידושה!...

להמחשת ענין זה היה מספר את הסיפור הבא: בתקופת המשכילים, היה לאחד מן הרבנים ויכוח עם משכיל מעדת המתחדשים בעניי הדת. בין הדברים אמר לו המשכיל שהוא בטוח שאילו משה רבינו היה חי בתקופתנו בוודאי היה כותב את התורה כפי רוח הזמן... אמר לו הרב, הבה ואספר לך מעשה שהיה, סוחר אחד שכר בעל עגלה להוביל אותו וסחורתו ליום השוק אשר בלייפציג, והתנה עמו בתנאי כפול ובקניין גמור על פי ההלכה, שאם לא יביאהו למחוז חפצו בזמן, יפסיד את שכר נסיעתו, וגם יצטרך לשלם לו ההפסדים שיגרמו לו על ידי שלא יוכל למכור סחורתו בזמן. הימים היו ימי חורף, והם עוד לא הרחיקו לצאת מן העיר, ושלג כבד החל לרדת אשר כיסה את עין הארץ, ותעה הבעל עגלה בדרכו, ובדרך נס ועמל רב, הגיע למחוז חפצו, אולם היות ואיחרו את המועד של יום היריד, הפסיד הסוחר הרבה מדמי סחורתו.

ה"בעל עגלה" למרות שאיחר את היריד ולא קיים את התנאי, דרש מהסוחר את שכר נסיעתו, אך הסוחר לא רק שסירב לשלם, אלא אף תבע ממנו לשלם לו את ההפסדים כפי שהוסכם בניהם. לאחר דין ודברים ניגשו אל רב העיר שיורה להם מה לעשות. כמובן פסק הרב לטובתו של הסוחר וחייב את הבעל עגלה, כששמע הבעל עגלה את הפסק התחיל לזעום ולומר: רבי, מדוע חייבתני בדין, הרי אונס רחמניה פטריה? השיב לו הרב בנחת, "לא אני חייבתך, אלא תורתנו הק' חייבה אותך, פסקתי על פי דין תורה ואני מה לי כי תלין עלי"...

הרהר הבעל עגלה קמעא ואמר: יאמר לי הרב מתי ניתנה תורתנו הק' לישראל, באיזה זמן ובאיזה חודש? השיב לו הרב: וכי מי אינו יודע שחג מתן תורתנו חל בשישי בסיון, כששמע הבעל עגלה זאת קפץ ואמר בללמודתו הרבה... "בשישי בסיון הייתי נוסע לבטח ולא הייתי מאחר אף רגע! ומתורה שניתנה בסיני בירחי הקיץ אי אפשר לפסוק ולהוציא משפט בחודש טבת... לדידי ברור הדבר כי אילו נתן משה רבינו את התורה בטבת היה כותב לפטור אותי... שכן אז המשפט שונה לחלוטין לפי רוח הזמן, והדין היה בוודאי נוטה ליכונות!...

סיים הרב את דבריו כבעל עגלה זה – נמשלת גם אתה בעיני, שאתה חושב שהתורה הק' נשתנתה ח"ו לפי רוח הזמן.

ויתייצבו בתחתית החר (שמות י"ט י"ז)

א"ר אבדימי בר חמא מלמד שכפה עליהם הקב"ה את החר כנגינת וכו'.

ענין כפיית החר יבואר עפ"י משאחז"ל (ברכות י"ג ע"ב) הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שנאמר (דברים י' י"ב) ועתה ישראל מה ד' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה.

פירוש שהאדם צריך לעמול בעצמו שיגיע ליראת ד', וזמ"מ אחז"ל (סוכה נ"ב ע"ב) אמר ר"ש בן לקיש יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום וכו' ואלמלא הקב"ה שעוזר לו אינו יכול לו וכו', ולענינינו נמי דמעמד הר סיני הכינו ישראל את עצמם בעמל והקדימו נעשה לנשמע אבל עכ"ז התגבר עליהם יצרם - כי הרי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום כנ"ל - ולא רצו לקבל התורה עד שעזר להם הקב"ה וכפה עליהם החר כנגינתו. - ובוזה מיושב מה שדקדקו התוס' בזה עיי"ש, ודו"ק.

ובאופן אחר יבואר הענין שכפה עליהם החר כנגינת עפ"י מה דאיתא בגמרא (שבת פ"ט ע"א) תשובתו של משה רבינו ע"ה שהשיב למלאכי השרת על ענין קבלת התורה, כלום יצא הרע יש ביניכם מיד הוודו לו וכו' עיי"ש, הרי מבואר דמי שאין לו יצחק"ר אין השתייכות לענין קבלת התורה, והנה ישראל כשעמדו על הר סיני פסקה וזהמתן (שבת קמ"ו ע"א) דהיינו היצחק"ר כידוע, וא"כ הם עצמם אמאי השתייכו לקבלת התורה, אכן משום כך כפה עליהם החר ואיתא בגמרא (סוכה נ"ב ע"א) על היצחק"ר נדמה להם כחר, והיינו שהמשיך עליהם את ענין היצחק"ר בכדי שישתייכו לקבלת התורה, ולכן אחז"ל שם שהקבלה היתה מאונם (כי לא השתייכו כבר מעצמם לענין היצחק"ר) משא"כ כשהדר קיבלה בימי אחשוורוש היתה הקבלה מרצון (כלי הצורך לכפיית החר - היצחק"ר - כנ"ל) כי ע"י היצחק"ר שהיה בהם השתייכו לקבלה זו, והבן. **כ"ק מרנן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א**

עוד אמר על הנ"ל, הדנה כשישראל הכינו את עצמם לקבלת התורה באמירת נעשה ונשמע היתה כוונתו של כאו"א לפום דרגא דיליה והיה רצונו של הקב"ה שעכ"ז יהיה כאו"א שזה בעיני עצמו לכלל ישראל, לכן כפה עליהם החר כדי שיעמדו כולם בזה, דע"י כפיית החר הרי היו כבחו' אונם ובוזה היו כולם שוויו והבן. **כ"ק מרנן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א**

עוד יבואר, הדנה ידוע שבליל פסח נתנו לבנ"י במצרים מדריוגות גבוהות בכדי שידעו שיש בורא ומנהיג, ואח"כ לקחו מהם זאת ונתנו להם זמן מ"ט יום שיתעלו בעצמם ויגיעו למה שהיה להם בליל פסח, אבל ידוע שכלי מס"נ א"א להגיע למדריוגת, (ואיתא בשם צדיקים עה"פ כי לא יראנו אדם וחי. דהיינו דא"א לראות כבודו ית' וגם להיות חיים גשמיים כי אם במס"נ) ולכן כפה עליהם הר כנגינת

חג השבועות הוא זמן קבלת התורה, ואיתא בספרים הקדושים שהוא ענין נישואין בין התורה הקדושה שנמשלה לכלה, לבין עם ישראל שהם בבחינת התן התורה, והמנהג שהחתן נותן דרשה געשגאק, ואנו אף על פי ששרויים במצב ירוד ונחות דרגא, ומה יש בדינו לתת, אמנם עכ"ז יכולים אנו ויש בדינו להעניק ולתת מתנה, כמו שמצינו בקרבן עולה ויורד שאפילו הדל שבדלים מביא קרבן לה', והמתנה שלנו היא, הרצון לקבל את התורה באהבה ובשמחה.

העמל והיגיעה שבחג השבועות צריך להיות בכמות ובאיכות של שבעה ימים, כי בשאר הרגלים יש שבעה ימים, משא"כ בשבועות שיש רק יום אחד. **כ"ק מרנן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א**

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' שבע שבתות תמימות תהיינה. עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום וגו'.

יתבאר עפ"י מה שמספרים על הרח"ק רבי חיים דוד מפיעטרקוב זצוק"ל (הבעל תשובה הידוע עיין באריכות במדור בית דוד בתולדותיו של מרנן רבינו דוד מלעלוב זי"ע) שבעת שחלה את חליו לפני פטירתו בא אז לבקר הרח"ק ה"תפארת שלמה" מראדאמסק זי"ע ושמע איך שהרח"ד גונה וחשב שזה בוודאי מחמת שנזכר כעת מימי נעוריו, ואמר לו הרי כתיב והימים הראשונים יפלו, וענה לו הרח"ד ח"ו שהוא אינו מוותר על שום יום כי כל הימים יהיה להם עלייה ויתהפכו לזכיות. ולפי גורמא אחרת הרח"ד ענה בזה"ל: "הימים הראשונים יפלו - בלשון תמיהה - ח"ו א עליה וועלן זיי האבן".

ועפ"י יתבאר הכתוב שבע שבתות תמימות תהיינה - כלומר - דהגם שכל השבע שבתות צריכים להיות תמימות, עכ"ז אפילו כשעומדים כבר ביום שממחרת השבת השביעית (הוא שבועות) ג"כ אפשר לתקן את כל החמישים יום וזאת אפשר ע"י הכנעת הלב דע"י מאירים את כל החמישים יום.

וכמו שאמר הרח"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע עה"פ (במדבר ז' י"ד) כף אחת עשרה זהב, שבהכנעה אחת אפשר להיות א גאלדינער איז. **כ"ק מרנן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א**

סיפר לי הרח"ה ר' יהואל יוסף טיבערג שהרח"ק מרנן רבינו משה מלעלוב זיע"א היה אצל הרח"ק ר' הרשלי גידוילער זצלה"ה, והריח ריח עורות שהניחו בניו לייבש על התנור של אביהם, ואמר לו הרח"ק ר' משה זצלה"ה, מדוע מריחים ריח של עורות אצל כבודו, אמר מה אוכל לעשות, הלא בני מתפרנסים מזה. אמר לו הרח"ק ר' משהל"ע זצלה"ה, "הקב"ה נתן התורה על הר סיני כדי ללמוד מזה עניונו, א"כ הלא היה יכול ליתן בארץ מישור או בבקעה, נראה מזה ש'הר' על כל פנים צריכים להיות". (שמועות חן)

דהיינו מס"נ. כ"ק מרנן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א

נבדו הרח"ק ר' אלטר זצ"ל מוואלבראם, כשרצה לומר תהלים ורצה להתחיל מזמור (צ) "תפלה למשה" הי מנהגו תמיד שהתחיל לומר המזמור שקודם לכן, ר"ל המזמור (פט) "משביל לאיתן האזרח" ששם משתני הכל מדוד המלך ע"ה, וכשהגיע לפרק (ד) כרתי ברית לבחירי נשבעתי "לדוד עבדי" או (כא) מצאתי "דוד עבדי" היה מתלהב מאד ומאד, ושאלו אותו על זה, ואמר להם ששמע מאביו הק' מוה"ר יצחק מנחם זצ"ל, ששמע מהותנו הרח"ק מוה"ר משה מלעלוב זצ"ל, שיש לו קבלה שאביו הרח"ק ר' דוד היו לו ניצוץ מנשמת דוד המלך עליו השלום. **מגדל דוד לחרח"ק מרנן מוה"ר מלעלוב זיע"א**

וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור. (מ"ן אדמו"ר רבינו דוד צבי שלמה מלעלוב זי"ע) בעצמו, אמרתי וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור.

והרחרתי ודוד מדוע לא נזכר, הרי המרכבה הוא מהאבות ומדוד רגל רביעי ומיד הוחזר לו: והארץ אזכר - זהו דוד נמוך כאדמה וכארץ. (ליקוטי דברי דוד - לחרח"ק מרנן מוה"ר מלעלוב זיע"א)

ויברך דוד את השם בשם הרבי מרנן רבינו דוד מלעלוב זיע"א: "דוד המלך ע"ה ברח את ה', ולעיני כל הקהל, שבפני כל הקהל היה נראה כאילו רק ויאמר דוד, אמירה פשוטה. (ליקוטי דברי דוד הנ"ל)

סיפר הרח"צ רבי פנחס הלוי מבראד ז"ל (חותנו של רביה"ק מרנן הרבי הרדצ"ש מלעלוב זיע"א, נכדם של האחים הקדושים הרבי ר' שמעלקי מניקלשבורג והרבי ר' פנחס מפרנקפורט בעל ההפלאה זכותם יגן עלינו, אמן): לפני נישואיו של בתו עם מרנן הרדצ"ש זי"ע, היה זה בחודש סיון, בא עם כל משפחתו וירושלימה, והרבנית מאמיל פיגא ע"ה (א"ח מרנן רבינו אלעזר מגדל מלעלוב זיע"א) באה לקבל את פני בתו הכלה, אך לא הביאה לה כל דורון כנהוג, כי לא השיגה ידה לקנות מרוב עניות ודחקות, ואשתו ציערה אותו מאד על כך והציקה לו בשאלה איך תשא פניה מרוב בושה, אפילו מתנה כלשהי לא הביאו לכלה...

אח"כ בשלושת ימי הגבלה כשהלך להתפלל על קברי בית דוד כנהוג, עם הרבי מרנן רבינו אלעזר מגדל מלעלוב זיע"א ועמד על ידו והרהר לעצמו מדוע באמת לא יקנו לבתו אפי' מתנה קטנה שמחירה פעוט ולפתע פונה אליו הרבי ולוחש באזנו: "מהותך, יומיים לפני קבלת התורה מהרהרים במתנה כלשהי".

והוסיף רבי פינחס הנ"ל ואמר, שתיקף, אח"כ כשבא לביתו הכריז לעבר אשתו: יש לנו מהותך גדול בעל רוח הקודש, ואת מבלבלת את ראשי במתנות. **תפארת בית דוד לתולדות מרנן רביה"ק מלעלוב זיע"א**

רבי גרשון ב"ר יהודה אשכנזי אב"ד קולומא ב' עבודת הגרשוני (תרס"א)
- חג השבועות - דוד המלך בן ישי ונצבת בת עדאל ע"ה נעים ומירות ישראל (ב' תתקכ"ה)
מרנן אור שבעת הימים רבינו ישראל ב"ר אליעזר, הבעש"ט זיע"א ממעוזיב'ז מייסד החסידות (ה' תק"פ)
רבי אברהם שלום מסטרופקוב ב"ר יחזקאל שרגא משינאווא (ת"ש)
נעקח"ש רבי יהודה סג"ל ב' אמרי יהודה מסקלחיד הי"ד (תש"ד)
רבי אברהם מרדכי ב"ר יהודה אריה לייב אלטר מגור ב' אמרי אמת (תש"ה)
- נעקח"ש גר הצדק אברהם בן אברהם פוטיצקי הי"ד מוילנא (תק"ט)
רבי זעליג ראובן ב"ר צבי בענעיס ב' לפלגות ראובן גאב"ד ירושלים (תשי"ג)
רבי ישראל ב"ר שמואל משקלוב ב' פאת השולחן (תקצ"ט)
רבי יצחק אייזיק ב"ר ישישכר בעריש מוידויצ'וב (תרל"ג)
רבי יעקב חיים ב"ר יצחק ברוך סיפר ב' כף החיים (תרצ"ט)

ז' סיון

הילולא דצדיקא

ג' סיון - רבי ישראל ב"ר ברוך הגר ב' אהבת ישראל מוויז'ניץ (תרצ"ז)
ד' סיון - רבי חיים אלעזר ב"ר צבי שפירא ממונקאטש ב' מנחת אלעזר (תריצ"ז)
ה' סיון - רבי יעקב שמשון ב"ר יצחק משפטיצ'וקה (תקס"א)
ו' סיון - נעקח"ש רבי ישראל צבי ב"ר יוסף מקוסקוס ב' אור מלא (תש"ד)
ז' סיון - רבי מנשה יהושע פאדוזה מו"ר דק"ק מודינא ב"ר יהודה מצליח (תקכ"ז)
ח' סיון - רבי ישעי' נפתלי מדינב ב' דוד - הנותן אמורי שפר (תרמ"ה)
ט' סיון - נעקח"ש האחים הק' רבי חיים ורבי יהושע ב"ר יצחק הלוי רייצ'ס מלובב הי"ד (תפ"ה)
רבי זאב וולף ב' אור המאיר מו"טומיר (תקנ"ז)

ז' סיון

כח התהלים המתגלה המשך מעמ' ה'

ועבודת ישראל שהיא עומדת תמיד לפני ה' יתברך לעשות רצון טוב, הם אותיות שבתורה, שהם בשני אופנים: אמירת אותיות שבתורה וספר תהלים וכתובת ספר תורה שבה ישתתפו כולם.

מלאכים לבנים ושחורים

מעשה באדם אחד ירא שמים, שהיה רגיל לקרוא ספר תהלים בכל שבת, ואחר כך היה ישן שינת הצהריים. ויקר מקרהו, שבאמצע קריאתו בספר תהלים, באו אליו אנשים לבקרו ולשוחח עמו. ובאמצע קריאתו היה עונה להם על שאלתם ועל דבריהם, ולפעמים היה מפסיק את קריאת התהלים לענות להם באמצע הפסוק או בשליש ורביע הפסוק, לפי הצורך. ופעם הרגיש אותו באמצע קריאתו והתכעס מאוד, עד שסיים ספר תהלים והלך לישון. והנה בחלומו, וירא בחלומו: שהיה יושב ובאו שני מלאכים לבושים הבדים ועטופים לבנים, ועמדו לימינו. והנה באו עוד שני מלאכים לבושים שחורים ועמדו לשמאלו. וביד המלאכים הלבנים העומדים לימינו היה ספר תהלים, ויפתחוהו לפניו ויאמרו לו: ראה מזמורי התהלים אשר קראת היום. ובהביטו בהם חשכו עיניו מראות, שראה שכל הדיבורים החיצוניים שדיבר נתערבו עם פסוקי התהלים, ונעשית עירבוביא שלמה, ולפעמים נראים כחירוף וגידוף, או שנשארו ללא משמעות, אלא דברים מבולבלים. ויש מקומות שהיה בהם סימן של עבודה זרה (זה היה בשעה שכעס וקצף על דבריהם, שכל הכועס כאילו עובד עבודה זרה).

ויחרד האיש וילפת. ויאמרו לו המלאכים: האם תרצה שנעלה את קריאתך היום בספר התהלים לפני הקדוש-ברוך-הוא? אמר להם: חס ושלום, כל הקריאה הזו טעונה גניזה. והנה המלאכים לבושי השחורים העומדים לשמאלו, חטפו את ספר התהלים מיד המלאכים הלבנים העומדים לימינו, וירוצו להביאו לפני פמליא של מעלה. ויצעק האיש צעקה גדולה ומרה, והתחנן להם שיחזירו אליו את ספר התהלים, אך הם אטמו אחרם משמוע, ואצו רצו למסור את הספר לפני מלאכי מרום העליונים.

והיכף הקיץ משנתו, ויצטער מאוד על כך, ויקום וילך אצל רב גדול וקדוש, ויספר לו את כל המעשה הנ"ל, וביקש תיקון על מעשהו. ויאמר לו החכם: עתה הסכלת עשה. כי היה לך לזכור מאמר חז"ל: כל הפוסק מדברי תורה ועוסק בשיחה, מאכילים אותו גחלי רתמים (עבודה זרה ג'). אך כיון שאתה מתחרט על כך, עמוד על רגלך והעד עלך בורא העולם, שמכאן ולהבא לא תפסיק כלל באמצע לימודך וקריאתך, ותאמר בפה מלא "ניחמתי" שלוש פעמים, לאות שאתה מתחרט באמת ובתמים.

וקיבל עליו הכל כאשר ציווהו הרב הקדוש ושב לביתו. ובליל מוצאי שבת חלם: שהמלאכים הלבנים אשר עמדו לימינו, רדפו אחרי המלאכים לבושי השחורים, ויחטפו מידם את הספר ויגנזו אותו, וייקץ. וישמח שמחה גדולה, שהועילה תשובתו ושב ורפא לו.

מכאן נלמד כמה קשה התערבות של חול עם הקודש, בהפסק שיחה בטלה באמצע הלימוד, שבזה תהיה מצווה הבאה בעבירה. ואשרי ה-שם דרכיו. **זכותיה דדוד מלכא משיחא תגן עלינו ועכ"א**

מיטה שהולכים לקבור מת אחד. ירד מהר מן העלייה ומיהר ללכת אחריהם ללוות את המת ההוא ואחריו הלכו גם תלמידיו.

לאחר ההלוויה שאלו התלמידים את רבם: במה זכה הנפטר לכל הכבוד הזה? אמר להם הרב: הלא תדעו שבשעה שהשקפתי בעד החלון, ראו עיניי את נשמת דוד המלך הולכת אחר הארון. ולאחר בירור העניין, הסתבר כי אותו האיש היה רגיל לומר כל יום חמישה ספרי תהלים, חוק עולם בל יעבור. (תהלה לדוד)

ביטול גזירות בזכות אמירת התהלים - בזמן הבעש"ט

פעם ראה הבעש"ט קטרוג גדול על בני ישראל רחמנא ליצלו, והתייעץ עם תלמידיו הקדושים והרבו בתעניות ולא יכלו לפעול, והשפיעו על הרב לגזור תענית... בשעת התענית, בהתאסף אנשים ונשים לומר תהלים, ראה הבעש"ט שעדיין הגזירה במקומה עומדת. לאחר מכן פנה הבעש"ט אל ר' נחמן מהורודונקה ואמר בשמחה גדולה ובפנים צהובות שהגזירה התבטלה, וכל התלמידים שמחו שמחה גדולה.

כאשר ישב הבעש"ט בצוותא עם תלמידיו הקדושים סיפר להם: שאשה אחת היא אשר ביטלה את הגזירה. כיון שבעת אמירת התהלים בבית הכנסת כשכולם געו בבכיה, נתגברו טענות המקטרג, והיה בצער גדול. ובעזרת נשים היתה אשה אחת פשוטה שגם תהלים לא ידעה לומר, ובשומעה את הבכיות והקולות, אמרה: ריבוננו של עולם, הרי אתה אבינו, בניך מתחננים לפניך בדמעות שליש, לי יש חמישה ילדים וכשהם מתחילים לצעוק אני לא יכולה לסבול, והקב"ה שיש לך כל כך הרבה ילדים, הרי גם אתה צריך לענות להם?! אבא שבשמים, ענה לילדיך!... כמה כל מילה של יהודי משפיעה, כמה פרק תהלים יקר.

ועוד מסופר שבשנת תקי"ב היה לא עלינו, קיטרוג על העיר מעז'יבז עירו של מן הבעש"ט. אנשים רבים, נשים וטף חלו במחלות שונות, וכמה מהם היו גוססים ר"ל ותהי צעקה גדולה בעיר, כי אין בית שאין שם חולה אחד או שניים.

ויבואו אל מן הבעש"ט ויבכו במר נפשם על החולים, ויתחננו בפניו להרבות בתפילה עבורם. ויען הבעש"ט: שהוא אינו יכול להושיע להם בזה, ורק הם בעצמם יכולים להציל את החולים, להחליש או גם לבטל את רוע הגזירה... תמיד עבודת ישראל עמך עושה רצון להחליש את הגזירה ולבטלה.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

לכל קוראינו היקרים ולכל בית ישראל
ברכת א פרייליכע יו"ט קודש שבועות עלינו
ועל כל ישראל אמן.

גליון הבא יופיע בעז"ה בל"ג על פר' נשא

מוקדש לע"ו

ידידנו הדגול, אשר זכה וזיכה את הרבים במסירות נפש בהפצת הגליון הקדוש "זכור תורת משה" ועוד, ה"ה

הר"ר ישראל בן חוה ז"ל
נלב"ע ערב שבת קודש פורשת בה"ב
גליון זה מוקדש לעילוי נשמתו,

נדב לכבוד
ולעילוי נשמת
אור שבעת
הימים מו"ר רבינו
הבעל שם טוב

הק"י זיע"א
לרגל יומא
דהילולא חג
השבועות
הבעל"ט
זכותו הק"י יגן
עלינו ועמי"א

נדב

לעילוי נשמת
האשה החשובה מרת
מר"ם נחמה אייזנבאך
ע"ה
בת הר"ר מרדכי ז"ל
נפטרה ה' סיון תשס"ט
ת נ צ ב ה
הרב בתפילה על האשה
החשובה
מרת אלטע עטיל בת בלומא
גיסל תחי'
לרפ"ש ואריכות ימים
ושנים טובות

לעילוי נשמת

יחזקאל מאיר ע"ה בן הר"ר צבי ארי' שיחי'
נלב"ע ו' סיון יום א' דחג השבועות תשנ"ג. תהא
נשמתו צרורה בצרור החיים

===

הונצח ע"י אביו שיבלחט"א, הנגיד הנכבד, ודף צדקה
וחסד בל"ג, הקשור בל"ג לרבוה"ק מלעלוב

הר"ר צבי ארי' פרידמאן הי"ו
פלעטבוש - ארה"ב